

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

Nr. 22.

 15 listopada 1929.

T R E Ś C :

OKÓLNIKI:

Str.

- Nr. 1507/Red./29 w sprawie zmiany cen obwieszczeń publicznych, ogłaszanych w dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości 314
- Nr. 1509/II. G. S./29 w sprawie zamieszczania płatnych ogłoszeń w dzienniku „Gazeta Polska” 316

PISMO OKÓLNE:

- Nr. 1241/III. P. W./29 w sprawie zmiany cennika środków lekarskich dostarczanych do więzień przez Centralną Aptekę Więzień, . . 316

- UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO wydana na zasadzie art. 41 u. s. p., wyjaśniająca treść art. 41 przep. wpraw. k. p. k., — w kwestji dopuszczalności kasacji z wyłączeniem apelacji 321

KOMUNIKATY:

- w sprawie opłaty emerytalnej 327
- o puszczeniu w obieg biletów bankowych 50-złotowych 328
-

OKÓLNIK Nr. 1507/Red./29

w sprawie

zmiany cen obwieszczeń publicznych, ogłaszanych w dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Zmieniając częściowo okólnik z dnia 6 lutego 1925 r. Nr. 992/Red./24 (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr. 4 z 1925 r.) ustalam począwszy od dnia 1 stycznia 1930 r. ceny obwieszczeń publicznych, zamieszczanych w dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości p. t. „Obwieszczenia Publiczne”, w sposób następujący:

Nr.	RODZAJ OBWIESZCZENIA	Cena za jednokrotne ogłoszenie	U w a g i
1	Wezwania publiczne pozwanych, niewiadomych z miejsca zamieszkania do 18 wierszy druku	14 zł.	
2	Wezwania spadkobierców	7 „	
3	Pozwy edyktalne	14 „	
4	Obwieszczenia o licytacjach do 35 wierszy druku	30 „	
5	Obwieszczenia o postępowaniu spadkowym po jednym zmarłym.	6 „	
6	Obwieszczenia zbiorowe o postępowaniu spadkowym.	3 „	od każdego postępowania
7	Obwieszczenia o regulacji hipoteki dla jednej nieruchomości	8 „	
8	Obwieszczenia zbiorowe o regulacji hipotek	5 „	od każdej nieruchomości
9	Obwieszczenia o zaginionych	5 „	
10	Obwieszczenia o mianowaniu kuratora	9 „	
11	Obwieszczenia w sprawach upadłościowych	15 „	
12	Wpisy do rejestru handlowego : A) handlujących jednoosobowo i spółek firmowych do 7 wierszy druku B) spółek akcyjnych i spółek z ogr. odp.	5 „ 25 „	od każdego wpisu od każdego wpisu
13	Obwieszczenia o zmianach, dotyczących wpisów do rejestru handlowego — do 13 wierszy druku	10 „	
14	Wyroki sądowe do 25 wierszy druku	20 „	
15	Obwieszczenia o zatwierdzeniu testamentu	6 „	
16	Obwieszczenia o unieważnieniu pełnomocnictw	8 „	
17	Obwieszczenia w sprawie wdrożenia postępowania o uznanie zaginionego za zmarłego	9 „	

Nr.	RODZAJ OBWIESZCZENIA	Cena za jednokrotne ogłoszenie	U w a g i
18	Obwieszczenia o złożeniu należności do depozytu	10 zł.	
19	Obwieszczenia w sprawie umorzenia zaginionych weksli	10 „	
20	Obwieszczenia o wakującym spadku.	12 „	
21	Obwieszczenia o zatwierdzeniu w prawach do spadku	5 „	
22	Obwieszczenia w sprawie wprowadzenia w posiadanie spadku	12 „	

Należność za obwieszczenia powyższe winna być wpłacana do P. K. O. na konto 30—133 jednocześnie z przesłaniem obwieszczenia do druku; może być również uiszczana gotówką w kasie Redakcji Dziennika Ustaw (Długa 50). Na odwrocie odcinka przekazu czekowego P. K. O. oznaczać należy numer sprawy, w której zarządono obwieszczenie.

Należność za obwieszczenia, nieobjęte spisem, jak również wysokość dopłat za obwieszczenia o większej ilości wierszy, niż wskazana dla niektórych obwieszczeń w spisie ilość maksymalna, będą obliczane w stosunku 80 gr. od wiersza (przy układzie tabelarycznym 1 zł. 60 gr. od wiersza). Należności obliczone od wiersza i dopłaty winny być uiszczane niezwłocznie po otrzymaniu rachunków od Administracji Dziennika Ustaw.

W wypadku, gdy strona, na której ciąży obowiązek uiszczenia opłat, przewidzianych w niniejszym okólniku, korzysta z prawa ubogich, opłaty te w myśl postanowień art. 51 i 22 przepisów tymczasowych o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 54 poz. 520) winny być uiszczane przez sąd, zarządzający ogłoszenie.

Zwracam uwagę na konieczność dotrzymywania przewidzianych w U. P. C. terminów zamieszczania poszczególnych obwieszczeń. Dodatek do Dziennika Urzędowego p. n. „Obwieszczenia Publiczne” ukazuje się w środę i sobotę każdego tygodnia. Obwieszczenia, do których wydrukowania we właściwym terminie przywiązane są skutki prawne, winny być nadsyłane Redakcji Dziennika Urzędowego co najmniej na 10 dni przed najbliższą środą lub sobotą. Obwieszczenia, nadesłane po tych terminach, mogą być przez Redakcję Dziennika Urzędowego zwracane, lub, o ile organ zarządzający ogłoszenie wyrazi zgodę na odpowiednie przesunięcie terminów postępowania, wydrukowane w najbliższym z kolei terminie wyjścia z druku „Obwieszczeń Publicznych”.

Warszawa, dnia 30 października 1929 r.

Minister Sprawiedliwości :

w z. Sieczkowski

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1509/II.G.S./29

w sprawie

zamieszczania płatnych ogłoszeń w dzienniku „Gazeta Polska”.

Do wszystkich sądów oraz władz i urzędów Ministerstwa Sprawiedliwości.

W miejsce wskazanego w okólniku Nr. 1226/II. G. S./26 Nr. 20 z dnia 15 października 1926 r. czasopisma „Epoka” wstępuje czasopismo „Gazeta Polska”.

Warszawa, dnia 15 listopada 1929 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Sieczkowski*

Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE Nr. 1241/III.P.W./29

w sprawie

zmiany cennika środków lekarskich dostarczanych do więzień przez Centralną Aptekę Więzień.

Do wszystkich władz więziennictwa.

Ministerstwo Sprawiedliwości podaje do wiadomości nowy cennik lekarski, mający moc obowiązującą od dnia 1 listopada 1929 r.

Warszawa, dnia 12 listopada 1929 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Sieczkowski*

Podsekretarz Stanu

Wykaz lekarstw jakie mają być stosowane w więzieniu.

Ceny aktualne od 1-go listopada 1929 r.

	zł.	gr.
Acetum pyrolignosum crudum	Kg.	0,45
Acidum acetylo-salicylicum	”	16.50
” boricum cryst.	”	3.25
” carbolicum crudum	”	0.75
” ” purum	”	5.20
” citricum	”	15.50
” hydrochlor. dilut.	”	0.90
” pyrogalicum	”	46.00
” salicylicum	”	10.20
” tannicum.	”	22.50
Adalinum	D.	4.55

	zł.	gr.
Aether sulfuricum	Kg.	5.25
Aether pro narcosi	H.	1.50
Albarginum.	D.	5.30
Alumen farinos	Kg.	0.90
Ammonium caustic. sol. triplex	”	1.05
Ammonium bromat.	”	11.90
” chloratum pur.	”	3.65
” sulfo-ichtyolic. (Lithol).	”	10.20
Amylum oryzae pulv.	”	2.45
Amidopyrum	”	60.00
Antifebrinum	”	10.80
Antipyrinum	”	37.00
Aq. amygdal. amar.	”	9.00
Aq. destillat.	”	0.15
Argentum nitricum	H.	18.50
Atropin sulfur.	D.	11.50
Balsamum Copaivae verum	Kg.	13.00
Balsamum Peruvian verum	”	52.00
Batyst. Bilrotha	Mtr.	3.95
Benzyna lekka	Kg.	1.70
Bismuth. subgalic.	”	45.50
” subnitricum	”	41.80
” tribrophenylicum	”	61.00
Borax pulver.	”	1.80
Butyr. cacao	”	9.20
Calcium carbonic. leviss	”	1.10
” chloratum puriss siccum	”	4.60
” lactic.	”	8.10
Camphora monobrom.	”	38.00
” trita	”	17.50
Chininum hydrochlor.	H.	21.00
Chinosol	”	25.40
Chloral hydrat.	Kg.	22.00
Chloroform. pur.	”	11.00
” pro narcosi	H.	2.40
Chrysarobin	”	13.20
Cocainum hydrochloricum	D.	16.00
Codein. phosphor.	”	13.00
Coffein. natro-benz.	H.	2.95
Creolinum	Kg.	1.10
Cupr. sulf. pur.	”	5.20
Elixir pectoral R. D.	”	7.80
Empl. adhesiv. extens.	1 mtr.	2.20
Dermoplast	1 mtr. × 5 cm.	1.00
”	1 mtr. × 1 cm.	0.30
Emplast cantharid.	Kg.	16.50
” Hydrarg. extens.	1 mtr.	3.50
” plumbi comp.	Kg.	18.00
” saponato-salicyl. extens.	1 mtr.	2.70
Eserin. salicyl.	1,0	8.90
Extr. belladonnae spissum	H.	11.20
” Colae fluid.	Kg.	21.00
” Condurango fluid.	”	22.00
” cascarae Sagrad fluid.	”	20.00

	zł.	gr.
Extr. Filic. mar. sether.	H.	8.20
„ Hydrast. Canad. fluid.	„	23.50
„ Opii aquos. sic.	D.	8.20
„ Secali cornut. fluid.	Kg.	25.00
„ „ „ spissum	H.	18.00
„ strychni sicc.	„	14.00
„ Viburni prunifol.	Kg.	36.50
Ferrum hygrog. reductum	„	12.00
„ lacticum	„	11.50
„ sulfuricum pur. sicc.	„	3.20
Flores Chamomillae vulg.	„	6.80
„ Tillae.	„	8.50
Folia Digitalis titrat.	H.	3.60
„ „ pulverat.	Kg.	6.20
„ Sennae Alex.	„	5.30
„ Uvae Ursi	„	1.10
Formalinum	„	4.20
Gaza miękka „Prima”	mtr.	0.80
„ sterilizowana	mtr.	1.50
„ sterilizowana	1/2 mtr.	0.80
„ „	1/4 „	0.45
„ jodoformowa	mtr.	2.00
„ xeroformowa	„	1.60
Gonacrin	stoik 5.0	15.50
Glycerinum album pur.	Kg.	4.40
Guajacol absolut.	„	35.00
„ carbonicum	„	34.0
Gumi arabic. pulv.	„	9.00
Guttae Inozemcovi	„	26.00
Herba Adonis vernalis	„	4.50
„ Chenopodii	„	10.50
„ Herniariae	„	4.80
Hexamethylentetramin	„	12.90
Hydrarg. amidato-bichlorat.	„	43.00
„ bichlorat. Corros	„	34.00
„ chlorat. mit.	„	42.80
„ jodat. virid.	H.	12.80
„ oxydat. flav. v. h. p.	„	5.60
„ salicylicum	„	6.20
Hydrogen. hyperoxydat. medic.	Kg.	1.05
Injectio Coffein. natr. benz. 0,1	1 p.	2.25
„ Coffein. natr. benz. 0,2	„	2,40
„ Calc. chlorat. 10% c/m 10 p. 1	„	3.05
„ „ „ c/m 5	1 p.	2.10
„ Bismuth. Chinin. Jodat. 10%	„	7.70
„ Morph. mur. 0,01	„	2.50
„ „ „ 0,02	„	2.90
„ Natr. Kakodylic. 0,01	„	2.15
„ „ „ 0,1	„	2.45
„ Ol. camphor.	1 pud.	2.60
„ Pantopon 0,02	„	4.40
Jodoformium	H.	15.00
Jodum purum	„	11.80
Kalium acetic.	Kg.	11.00

	zł.	gr.
Kalium bromat.	Kg.	8.50
„ chloricum pulv.	„	2.75
„ hypermanganic.	„	4.70
„ Jodatum.	„	97.80
„ sulfogujajacolicum	„	22,80
Kreosotum e fagi pur.	„	17.00
Lanolinum anhydricum	„	4.90
Libophan tabl. a 10 szt.	1 rur.	1.15
Lignina	Kg.	2.90
Linimentum ammoniat..	„	6.80
„ calcarium	„	1.90
„ camphorat ammoniat.	„	7.50
Liquor alumini acetic.	„	1.70
„ ammoni anisat.	„	17.50
„ ferri albuminat.	„	3.30
„ „ sesquichlorat	„	3.00
„ Kali arsenicosi	„	1.60
„ Natri arsenicici	„	0.80
„ Plumbi acetic.	„	2.20
„ Vleming	„	0.50
Lithium carbonic.	H.	4.40
Lysoformium	Kg.	2.80
Lysol	„	2.30
Magnesium carbonic. leviss.	„	3.85
„ sulfuric	„	0.32
Mentholum	H.	15.50
Methylen blau chem. p. med.	„	6.80
Morphium muriatic.	D.	13.60
Naphtol B.	Kg.	11.80
Natrium benzoic. artof.	„	10.90
„ bicarbonic.	„	0.78
„ bromatum	„	8.75
„ chloratum depurat	„	0.50
„ jodatum	H.	11.00
„ kakodylicum	„	10.00
„ salicylicum	Kg.	13.20
„ sulfuricum	„	0.28
Novarsenobenzol. à 0,15	doza	2.00
„ „ à 0,3	„	2.30
„ „ à 0,45	„	2.70
„ „ à 0,6	„	3.15
„ „ à 0,75	„	3.55
„ „ à 0,9	„	4.00
Neosalutan à 0,15	„	1.80
„ „ à 0,3	„	2.00
„ „ à 0,45	„	2.45
„ „ à 0,6	„	2.85
„ „ à 0,75	„	3.20
„ „ à 0,9	„	3.60
Ol. amygdalarum dulc.	Kg.	12.80
„ Betulae	„	0.65
„ Camphorat	„	12.00
„ Eucalipti	„	24.00
„ Hyosciami	„	12.00

	zł.	gr.
Ol. Jecoris asseli alb.	Kg.	5.60
„ Olivarium provinc.	„	7.80
„ Pini pumilionis	H.	6.20
„ Ricini extra fiore	Kg.	4.70
„ Therobinth. gallic.	„	4.50
„ „ rectif. albiss.	„	2.15
Opium pulverat	H.	24.50
Pepsinum	Kg.	11.00
Phenacetin	„	24.00
Pilocarpinum hydrochloric.	l,0	1.65
Plumb. acetic. depur.	Kg.	3.40
Pulvis Doveri	H.	6.00
„ Liquirit. comp.	Kg.	5.50
„ magnesia c. rheo.	„	7.00
Radix Alth. conc.	„	9.80
„ Ipecacuanhae conc.	H.	10.30
„ liquirit conc.	Kg.	4.40
„ rhei pulv. chinensis.	„	15.00
„ Senegae conc.	„	49.00
„ Valerian conc.	„	8.20
Resorcinum.	„	19.50
Saccharum lactic.	„	5.80
Sal carolinum fact. sic.	„	1.50
Salipyrinum synon.	„	33.60
Salolum	„	27.50
Santoninum	D.	35.00
Sapo viridis	Kg.	1.70
Secali cornut. pulv.	„	13.00
Sirupus ferri Jodati	„	11.80
„ simplex	„	2.10
Species pectoral	„	12.00
Strychninum nitric.	D.	2.40
Styrax liquiduss depurat	Kg.	22.00
Sulfur. depurat	„	0.87
Suprarenin hydrochlor. 0/00	H.	18.20
Talcum venetum 00000	Kg.	0.60
Tanninum albuminat.	„	17.20
Terpinum hydratum	„	10.00
Theobromin natr. salicylic.	„	29.50
Thymolum	H.	7.80
Tinctura Belladonnae	Kg.	18.00
„ Convallar maj.	„	20.00
„ ferri pomat.	„	6.50
„ Gallarum	„	17.80
„ Gentianae	„	17.60
„ Jodi	„	33.00
„ Lobeliae	„	19.50
„ Menthae pip.	„	27.50
„ Myrrhae	„	22.00
„ Opii benzoic.	„	20.00
„ „ simplex.	„	44.00
„ Ratannhae	„	17.80
„ Strophanti	„	19.00
„ Sabadillae	„	17.80

	zł.	gr.
Tinctura Valerianae simp.	Kg.	17.50
„ „ aether.	„	19.00
Termometry sprawdzone „Uebe”	„	3.50
Traumacetin	H.	2.60
Ung. acidi boric.	Kg.	7.50
„ hydrarg. ciner.	„	23.50
„ „ pp. alb.	„	15.00
„ „ „ flav.	„	15.00
„ Ichtyoli 10%	„	7.50
„ Mikulicza	„	20.00
„ sulfurat	„	7.20
„ Wilkinsoni	„	5.20
„ Zinci	„	10.00
„ „ Lassari (pasta)	„	7.50
Vaselin alb. americ.	„	4.50
„ flav. americ.	„	2.80
„ polonicum.	„	2.35
Waty hygroskop. „Superior”	„	13.30
„ „ „Extra”	„	11.90
„ szpitalnej	„	5.10
Zinc. oxydat.	„	2.30
„ sulfo-carbolic.	„	12.50
„ sulfuricum	„	2.60

loco Warszawa bez kosztów opakowania, które się liczą oddzielnie po cenie własnej.

UCHWAŁA SĄDU NAJWYŻSZEGO

wydana na zasadzie art. 41 u. s. p., wyjaśniająca treść art. 41 przep. wprov. k. p. k., — w kwestji dopuszczalności kasacji z wyłączeniem apelacji.

Na posiedzeniu niejawnem Całej Izby Karnej
dnia 26 października 1929 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: Prezes W. de Michelis

Sędziowie: Dr. E. St. Rappaport, K. Angerman, St. Giżycki, Br. Wisznicki, K. Berezowski, J. Dembiński, B. Korsak, E. Lorenz, St. Wyrobek, J. Bonisławski, Dr. St. Śliwiński (Sędzia Sprawozdawca), Cz. Zaorski, Dr. Br. Krzyżanowski, St. Zaleski, M. Ostrowski, P. Leśniowski, Dr. J. Rogalski, St. Zaborowski, St. Frycz, Wł. Kaczyński,

przy udziale protokółanta Sędziego Grodzkiego St. Kawłoka i w obecności Prokuratora St. Czerwińskiego,

rozpoznawał wniosek Prezesa Izby Karnej Sądu Najwyższego o wyjaśnienie w myśl art. 41 u. s. p. treści art. 41 przepisów wprowadzających k. p. k. (Rozporządzenie Prezydenta R. P. z 19 marca 1928 Dz. U. R. P. 33 poz. 314)

i po wysłuchaniu wniosków Prokuratora

uchwalił co następuje:

1) Skazanemu przez Sąd I instancji na grzywnę do 150 zł., zamienioną na wypadek niemożności ściągnięcia na karę aresztu zastępczego powyżej 3 dni, nie służy apelacja, lecz tylko kasacja.

2) Powództwo cywilne nie ma wpływu na kwestję, czy wyrok I instancji może być zaskarżony w trybie apelacyjnym, czy też w trybie kasacyjnym, dopuszczalność apelacji zależy jedynie od wymiaru kary.

3) Jeżeli jednych oskarżonych tym samym wyrokiem Sądu I instancji uniewinniono, innych zaś skazano na kary w ramach art. 41 przep. wpraw. k. p. k. to wyrok ten może być zaskarżony jedynie w trybie apelacyjnym przez wszystkie strony procesowe do tego uprawnione, w szczególności przez oskarżyciela, oraz tych oskarżonych, którym wymierzono karę w ramach art. 41 przep. wpraw. k. p. k.

4) Tryb postępowania, przepisany w art. 41 przep. wpraw. k. p. k., stosuje się i do kary nagany, tudzież do kar dodatkowych i zastępczych, wymierzanych przy karze aresztu do 3 dni lub grzywny do 150 złotych, albo obu tych kar łącznie.

Uzasadnienie:

W myśl art. 41 u. s. p., w związku z wnioskiem Prezesa Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 16 i 30 września 1929 r. należy dać odpowiedź na następujące pytania prawne:

- 1) czy skazanemu na grzywnę do 150 zł., zamienioną na wypadek niemożności ściągnięcia na karę aresztu zastępczego w wysokości powyżej 3 dni służy apelacja?
- 2) czy służy apelacja, czy też kasacja w wypadku skazania na karę, nie przekraczającą skali, wskazanej w art. 41 przep. wpraw. k. p. k., gdy jednocześnie zasądzono powództwo cywilne?
- 3) czy przy kilku oskarżonych, w wypadku wymierzenia jednym z nich kary w ramach art. 41 przep. wpraw. k. p. k., a uniewinnienia drugich, oskarżycielowi służy co do uniewinnionych prawo apelacji, czy też obie strony mogą zaskarżać wyrok w drodze kasacji.

Nadmienić należy, że art. 41 przepisów wprowadzających k. p. k. nie znajdował się w projekcie Komisji Kodyfikacyjnej; powstał on w czasie późniejszych prac ustawodawczych. Brak tedy motywów pisanych, któreby użyte być mogły jako pomocniczy środek przy tłumaczeniu prawa. Tłumaczenie przeto wspomnianego przepisu prawnego opierać się musi jedynie na zasadach wykładni gramatycznej i logicznej.

Ad. 1) i 4). W myśl art. 41 przep. wpraw. k. p. k. wyrok może być zaskarżony jedynie kasacją (nie apelacją) w wypadku, gdy sąd wymierzył tylko grzywnę do 150 zł. lub areszt do 3 dni, albo obie te kary łącznie, za przestępstwo za które ustawa przepisuje tylko grzywnę lub areszt lub obie te kary łącznie, niezależnie od kar dodatkowych i zastępczych. Powstaje pytanie, jaki wpływ na tryb zaskarżenia wyroku ma wymiar zastępczej kary aresztu, t. j. kary wstępującej w miejsce grzywny, której ściągnąć nie można? Gdyby ustawodawca przez wyrażenie „lub areszt do trzech dni” rozumiał także zastępczą karę aresztu, to w takim razie przepis art. 41 przep. wpraw. k. p. k. nie dałby się wogóle zastosować w wypadku, gdy obok trzech dni bezwzględnie aresztu wymierzono drobną na-

wet grzywnę z zamianą na jakikolwiek (choćby najkrótszy), areszt zastępczy, wówczas bowiem areszt bezwzględny z aresztem zastępczym musiałby zawsze przekraczać 3 dni. Tymczasem tekst ustawy, w szczególności zaś słowa „albo obie te kary łącznie” wskazuje wyraźnie na to, że niema apelacji (tylko kasacja) w wypadku łącznego wymierzenia bezwzględnego aresztu do 3 dni i grzywny do 150 zł. Skoro zaś brak jakiegokolwiek podstawy do przypuszczenia, że ustawodawca chciał, wbrew zasadom prawa materialnego, wprowadzić możliwość wymierzania obok bezwzględnego aresztu grzywnę do 150 zł., nie ulegającą zamianie na areszt, przeto uzasadniony jest wniosek, iż przez wyrażenie „areszt do trzech dni” rozumieć mógł jedynie karę zasadniczą, nie zaś zastępczą.

Jeżeli przyjąć należy, iż w wypadku łącznego orzeczenia aresztu bezwzględnego i grzywny do 150 zł., areszt zastępczy nie ma żadnego wpływu na tryb zaskarżenia wyroku, a stronom służy jedynie kasacja, choćby kara zastępcza przewyższała 3 dni aresztu, byłoby rzeczą zupełnie nielogiczną, gdyby areszt zastępczy wywierał wpływ na tryb zaskarżenia wyroku w wypadku, gdy wymierzono jedynie grzywnę do 150 zł. z zamianą w razie niemożności ściągnięcia na areszt powyżej 3 dni.

Należy więc dojść do wniosku, że czas trwania aresztu zastępczego nie wywiera wpływu na tryb zaskarżenia wyroku bez względu na to, czy wymierzono grzywnę z zamianą na areszt powyżej 3 dni obok bezwzględnego aresztu, czy też samą jedynie grzywnę do 150 zł. z zamianą na wspomniany areszt zastępczy, przekraczający 3 dni. Wykładnia ta znajduje też poparcie w przepisie § 1 art. 33 przep. wpraw. k. p. k. z którego wynika, że ustawodawca aresztowi zastępczemu poświęca wyraźną wzmiankę wówczas, gdy chce aby czas trwania takiego aresztu wywierał wpływ na daną instytucję prawa procesowego. W innych wypadkach tego nie czyni, albo też nawet wyraźnie brak tego wpływu zaznacza (np. § 2 art. 22 przep. wpraw. k. p. k.), pewna zaś różnica w redakcji art. 22 i 41 przep. wpraw. k. p. k. tłumaczy się nie zamiarem stworzenia różnicy prawnej, lecz widocznym oddziaływaniem na tekst art. 22 przep. wpraw. k. p. k. tekstu art. 845¹ ros. u. p. k. (w redakcji według noweli z 25 lutego 1921 Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 169).

Nadto w samym art. 41 (§ 1) in fine przep. wpraw. k. p. k. mowa jest o areszcie „niezależnie od kar... zastępczych”, co wskazuje na to, że przez „areszt”, bez bliższego omówienia lub dodatku, ustawodawca rozumiał areszt jako karę zasadniczą, nie zaś zastępczą.

Za przyjęciem wyżej przytoczonego poglądu prawnego na znaczenie art. 41 przep. wpraw. k. p. k. przemawia także i ta dalsza okoliczność, że według art. 59 k. k. ros. z r. 1903, obowiązującego na ziemiach b. zaboru rosyjskiego grzywna od 50 zł. do 200 zł. (zob. rozp. z 21 stycznia 1924 Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 89 § 2) ma być zamieniona na areszt, którego czas trwania wynosi nie niżej jednego tygodnia.

Niema żadnej podstawy do przyjęcia, by ustawodawca w art. 41 przep. wpraw. k. p. k. zamierzał zmienić art. 59 wspomnianego kodeksu karnego, upoważniając sędziego do wymierzenia 150 zł. grzywny z zamianą jedynie na 3 dni aresztu. To samo odnosi się także do § 29 k. k. obowiązującego w b. zaborze pruskim (150 : 15 = 10), oraz do przepisów § 260 k. k. b. zaboru austriackiego (rozp. Min. z 11 lutego 1855 Nr. 30 Dz. p. p. — 150 : 10 = 15). Jeżeli zatem przepis art. 41 przep. wpraw. k. p. k. ma być zastosowany w poszczególnych dzielnicach bez oczywistej kolizji z zasadami prawa materialnego, należy przyjąć, że areszt, jako kara zastępcza, nie wywiera wpływu na tryb zaskarżania wyroku.

Nie można wreszcie pominąć jeszcze i tej okoliczności, że według art. 533 k. p. k. kara zastępcza może być oznaczona nawet po prawomocności wyroku; przy zaskarżaniu zatem wyroku I instancji areszt zastępczy nie może odgrywać

żadnej roli, skoro go jeszcze nie oznaczono; byłoby też rzeczą trudną do pomysłenia, aby o dopuszczalności lub niedopuszczalności apelacji decydować mogła jedynie zupełnie przypadkowa okoliczność, czy w wyroku oznaczono karę zastępczą lub nie.

Nadmienić wreszcie można, że analogiczny do art. 41 przep. wpraw. k. p. k. przepis art. 124 ros. u. p. k. z r. 1864, który także uchylał apelację, gdy wymierzono „..... grzywnę nie ponad 15 rb. od jednej osoby, albo areszt nie wyżej 3 dni.....” b. Senat ros. wykladał również w ten sposób, że dopuszczał jedynie kasację, choćby areszt zastępczy przekraczał 3 dni (Nr. 1111/1871, połącz. wyd. 19/9 1902 Nr. 420).

Ratio legis wskazuje, że przez użycie wyrażenia „sąd wymierzył tylko grzywnę do 150 zł. lub areszt do 3 dni, albo obie te kary łącznie” ustawodawca miał na myśli **wyłączenie z pod apelacji** wszelkiego rodzaju wymierzonych kar, stojących w drabinie kar poniżej aresztu i grzywny w powyższym rozmiarze, a więc i **karę nagany**. Słowo „tylko” oznaczać ma „najsurowiej”. Przeciwna wykładnia byłaby jawnie sprzeczna w wola i intencją ustawodawcy i prowadziłaby do absurdalnych wyników, że przy niższej rodzajowo karze służyłaby apelacja, a przy rodzajowo wyższej — nie.

Tak samo **nie wpływa na zmianę trybu postępowania**, przewidzianego w § 1 art. 41 przep. wpraw. do k. p. k., **wymierzenie przez sąd obok grzywny lub aresztu, oddzielnie czy łącznie, w wymienionej w tym § wysokości, jeszcze i kar dodatkowych i zastępczych**, albowiem z treści tego §-u niewątpliwie wynika, że ostatnie jego zdanie „niezależnie od kar dodatkowych i zastępczych” odnosi się zarówno do kary ustawowo przepisanej, jak i wymierzonej.

Ad 2). Odpowiedź na pytanie, jakie znaczenie dla kwestji dopuszczalności lub niedopuszczalności apelacji ma powództwo cywilne wyłonić się mogą dwa zasadnicze poglądy prawne.

I). Według jednego poglądu ustawodawca wykluczył apelację tylko wówczas, gdy wymierzono jedynie kary w granicach art. 41 przep. wpraw. k. p. k. i gdy poza tym w wyroku żadnych innych orzeczeń. Jeżeli więc obok kar, określonych w art. 41 przep. wpraw. k. p. k. zamieszczono w wyroku także inne rozstrzygnięcia, w szczególności co do powództwa cywilnego (choćby postąpiono w myśl art. 369 k. p. k.), wyrok taki może być zaskarżony apelacją przez wszystkie strony procesowe do założenia tego środka odwoławczego uprawnione. Na poparcie tego zapatrywania możnaby przytoczyć następujące okoliczności:

a) Ustawodawca kwestją innych orzeczeń, które nie odnoszą się do kary wogóle nie zajmuje się, sprawy tej nie rozstrzyga i w żadnym kierunku co do dopuszczalności lub niedopuszczalności apelacji z punktu widzenia owych innych orzeczeń się nie wypowiada; obojętną jest rzeczą, czy czyni to celowo, czy może nawet przez przeoczenie, faktycznie jednak żadnego w tym względzie postanowienia w przepisie art. 41 przep. wpraw. k. p. k. nie zamieszcza.

b) Należy zatem dopuścić apelację, która jest regułą tem bardziej, że przepis wątpliwy nie ulega wykładni ścieśniającej, zwłaszcza gdy chodzi o odjęcie środka odwoławczego także oskarżonemu (in dubio pro reo).

c) Także praktyczne względy wskazywałyby na konieczność dopuszczenia apelacji zwłaszcza, że wysokość powództwa cywilnego w systemie prawa obecnie obowiązującego nie ulega żadnemu ograniczeniu (inaczej było według art. 34 i 124 ros. u. p. k. z r. 1864), tak, że powództwo to może być wytoczone i przysądzone nawet w bardzo poważnej kwocie. Wśród środków zabezpieczających mogą być również bardzo doniosłe rozstrzygnięcia; w tym względzie wystarcza wskazać np. na art. 37 k. k. ros. z r. 1903.

II). Drugi pogląd prawny — **zdaniem Sądu Najwyższego słuszny** — można ująć w twierdzenie, że ustawodawca kwestję dopuszczalności lub niedopuszczalności apelacji traktuje wyłącznie z punktu widzenia kary i jedynie według jej wy-

miaru oceniać należy pytanie, czy wyrok odnośny można zaskarżyć apelacją, czy kasacją; wszelkie inne rozstrzygnięcia, w szczególności co do powództwa cywilnego, środków zabezpieczających, dowodów rzeczowych i t. p. są bez znaczenia.

Na poparcie tego zapatrywania należy przytoczyć następujące okoliczności:

a) Przepis art. 41 przep. wpraw. k. p. k. ujmuje sprawę jedynie z punktu widzenia kary („sąd wymierzył..... za przestępstwo.....”). Niema żadnych podstaw do przyjęcia, że ustawodawca sprawy „innych orzeczeń” nie załatwił, nie wypowiedział się w tym względzie, a nawet kwestję tę przeoczył. Ujmując sprawę z punktu widzenia kary i nie dotykając innych orzeczeń, przyjął widocznie jedynie to kryterjum jako miarodajne, odrzucił natomiast inne kryteria, jako obojętne i o nich też nie wspomniął dlatego, że one nie powinny mieć wpływu na kwestję dopuszczalności względnie niedopuszczalności apelacji. Ujęcie sprawy jedynie z punktu widzenia kary jest oczywiście wobec użycia wyrazów „sąd wymierzył..... za przestępstwo.....”; inaczej byłoby gdyby redakcja art. 41 przep. wpraw. k. p. k. brzmiała „..... jeżeli sąd **orzekł** tylko grzywnę....” (porów. art. 124 ros. u. p. k. z r. 1864 „.....gdy orzeczono.....”). **Luki ustawodawczej lub przeoczenia kwestji „innych orzeczeń” nie należy się domniemywać, jeżeli tylko wykładnia nie staje wobec trudności nie do pokonania lub nie natrafia na konsekwencje oczywiście niezamierzone lub wręcz nielogiczne.** Tymczasem ujęcie zagadnienia jedynie i wyłącznie z punktu widzenia kary, z pozostawieniem na uboczu „innych orzeczeń” da się pomyśleć, nie jest wręcz niemożliwe i nielogiczne, chociażby wywołać mogło krytykę, która może nie bez słuszności, byłaby w stanie wskazać bardziej trafne rozwiązanie problemu ograniczenia instancji. Nie można zresztą zapominać o tem, że zupełnie zadawalniające rozwiązanie zagadnienia musiałoby z natury rzeczy prowadzić do rozbudowania przepisu art. 41 przep. wpraw. k. p. k.; jeżeli ustawodawca nie idzie tą drogą (traktuje zresztą ów przepis jako czasowy — zob. art. 58 ust. 2 przep. wpraw. k. p. k.), to widocznie godzi się zgóry na pewne mniej zadawalniające konsekwencje. Nie jest tedy rzeczą wykluczoną, że liczył się z okolicznością, iż zasądzenie bardzo poważnych sum z powództw cywilnych, albo stosowanie zbyt uciążliwych środków zabezpieczających przy wymiarze drobnych kar, nie będzie rzeczą zbyt powszechną, lecz raczej wyjątkiem.

b) Gdyby zresztą przyjąć należało, że jakiegokolwiek inne orzeczenie, poza karą, wywierać ma wpływ na tryb zaskarżenia wyroku, to zapomnieć nie można o tem, że do owych innych orzeczeń zaliczyć należy także orzeczenia co do kosztów postępowania (art. 368, 557 k. p. k.) tudzież co do opłat w sprawach karnych (art. 2 przep. wpraw. k. p. k.). Są one nieodzowną częścią każdego wyroku. Jeżeli by zatem owe „inne orzeczenia” wywierać miały wpływ na tryb zaskarżenia wyroku, a wśród nich także orzeczenia co do kosztów postępowania i opłat, to przepis art. 41 przep. wpraw. k. p. k. stałby się martwą literą, którego postanowienie praktycznie nie można byłoby zastosować; nie byłoby bowiem wyroku, w którym brakłoby orzeczenia o kosztach postępowania i opłatach, wyrok taki zawierałby nie samo tylko wymierzenie drobnej kary, lecz także dalsze orzeczenia, otwierające drogę dla apelacji. Jeżeli jest inna droga wyjścia, nie można ustawodawcy obarczać zarzutem, że stworzył przepis, który praktycznie nie da się nigdy zastosować. Próba zaś podziału „innych orzeczeń” na takie, które zawsze muszą być w wyroku oraz na takie, które tylko w niektórych wypadkach są konieczne, i skonstruowanie zasady, że pierwsze nie mają wpływu na tryb zaskarżenia wyroku, nie wydaje się uzasadnioną; taka wykładnia byłaby zbyt odległa od tekstu przepisu prawnego, który o tem wszystkim ani słowem nie wspomina. Próba ratowania w ten dość sztuczny sposób praktycznego znaczenia art. 41 przep. wpraw. k. p. k. jest zbędna, jeżeli się przyjmie, że owe „inne orzeczenia” są obojętne wobec oparcia się ustawodawcy na jedynym kryterjum t. j. wymierzonej karze.

c) W tym stanie rzeczy wątpliwości co do znaczenia owych „innych orzeczeń” usunięte być mogą drogą logicznej wykładni art. 41 przep. wpraw. k. p. k. Za-

sada „in dubio pro reo” i ścieśniającej wykładni przepisu wyjątkowego nie mogą więc mieć decydującego znaczenia, skoro myśl ustawodawcy oparła się na jedynym kryterjum wymiaru kary, niezależnie od innych orzeczeń, da się z dostateczną pewnością wydobyć z tekstu omawianego przepisu prawnego.

d) Także i praktyczne konsekwencje bynajmniej nie przemawiają przeciw wyżej przytoczonemu zapatrywaniu, skoro w przepisie obliczonym na czas widocznie przejściowy (ust. 2 art. 58 przep. wpraw. k. p. k.), ustawodawca — jak to już wyżej wspomniano — mógł liczyć na to, że zbyt jaskrawe wypadki zasądzenia wysokich sum lub stosowanie zbyt uciążliwych środków zabezpieczających nie będzie rzeczą zbyt powszechną; to samo stosuje się w większej jeszcze mierze do dalszych kategorii owych innych orzeczeń np. w przedmiocie dowodów rzeczowych i t. p. Praktyczne konsekwencje odmiennego poglądu byłyby także niezbyt szczęśliwe; wystarczy wspomnieć, że już samo zgłoszenie powództwa cywilnego, choćby pozostawionego bez rozpoznania (art. 328, 369 k. p. k.) oraz zasądzenie choćby najdrobniejszej kwoty z tytułu powództwa cywilnego, dalej orzeczenie co do zwrotu właścicielowi zupełnie drobnej wartości dowodu rzeczowego i t. p., otwierałyby drogę dla apelacji.

Z zasad wyżej pod II przytoczonych przyjąć więc należy, że ujęcie przez ustawodawcę, zawartego w art. 41 przep. wpraw. k. p. k., zagadnienia jedynie pod kątem widzenia kary — prowadzi do wniosku, że powództwo cywilne pozostaje bez wpływu na tryb zaskarżenia wyroku I instancji, tak samo jak i inne orzeczenia nie odnoszące się do dziedziny kary jak np. co do dowodów rzeczowych, co do środków zabezpieczających, w szczególności konfiskaty, i orzeczenia co do kosztów postępowania oraz opłat sądowych.

Ad 3). Wymiar kary, decydujący o trybie zaskarżenia wyroku musi być oceniany z punktu widzenia poszczególnych oskarżonych, co wynika z przepisu § 2 art. 41 przep. wpraw. k. p. k. Jeżeli zatem jednym wyrokiem wymierzono kilku oskarżonym kary, nie wychodzące z granic art. 41 przep. wpraw. k. p. k., to apelacja nie służy ani oskarżonym ani innym stronom procesowym, jeżeli natomiast, choćby jednemu z nich służyła apelacja (ze względu na surowszy co do niego wymiar kary), to cały wyrok, a więc i także co do innych współoskarżonych ulega zaskarżeniu w drodze apelacji. Przepis § 2 art. 41 przep. wpraw. k. p. k. ma na myśli jedynie wyrok skazujący („..... wyrokiem skazano.....”), nie rozstrzyga natomiast wyraźnie pytanie, jaki tryb zaskarżenia przyjąć należy w wypadku, gdy co do jednych oskarżonych orzeczono uniewinnienie, co do drugich zaś orzeczono karę w granicach do 3 dni aresztu lub 150 zł. grzywny. W takim wypadku trzeba przyjąć, że wyrok taki może być zaskarżony jedynie w drodze apelacji. **Ze przeciw wyrokowi uniewinniającemu lub umarzającemu postępowanie służy apelacja**, nie może ulegać żadnej wątpliwości nietylko ze względu na treść §§ 1 i 2 art. 41 przep. wpraw. k. p. k., który odnosi się tylko do wyroków skazujących („..... wymierzył...skazano.....”), lecz także i ze względu na samą naturę rzeczy. Uchylenia apelacji od wyroku uniewinniającego nie można uzasadnić tem, że jednego z oskarżonych skazano na karę nie wychodzącą poza granice art. 41 przep. wpraw. k. p. k., albowiem brak do tego wszelkiej podstawy w tekście wspomnianego art. 41, a nadto stan taki byłby nielogiczny, albowiem prawo apelacji od wyroku (częściowo) uniewinniającego czyniłby zależnym od zupełnie przypadkowej okoliczności, mianowicie od tego, czy wyrokiem objęto także innych współoskarżonych i czy jednemu z nich nie wymierzono łagodnej kary. Może wyłonić się jedynie pytanie, czy dopuściwszy apelację od uniewinniającej części wyroku, nie należy jej wykluczyć o ile chodzi o tę część, która dotyczy kary, nie wychodzącej z granic zakreślonych art. 41 przep. wpraw. k. p. k. Ten pogląd należy jednak odrzucić. Z przepisu § 2 art. 41 przebija zasada **niepodzielności wyroku**, którą tem bardziej uogólnić należy, że to uogólnienie idzie w kierunku reguły (jaką jest apelacja), nadto zaś jest dla oskarżonego

korzystniejsze, zapewnia mu bowiem większą gwarancję w postaci drugiej instancji merytorycznej (in dubio pro reo). Poza to inne względy, natury praktycznej i prawnej, przemawiają przeciw rozczłonkowaniu postępowania, częściowo na apelacyjne, częściowo na kasacyjne. Nie wiadomo, które postępowanie, apelacyjne czy kasacyjne, należałoby najpierw przeprowadzić odnośnie do poszczególnych części jednego wyroku. Takie rozczłonkowanie postępowania prowadziłoby wreszcie do niemożności zastosowania p. d. art. 485 k. p. k. co do tych, którzy nie apelowali, gdyż apelować nie mogli, mając ewentualnie do dyspozycji jedynie kasację. Takie same trudności powstałyby na tle art. 500 k. p. k.

Należy więc przyjść do wniosku, że w wypadku wymierzenia jednym oskarżonym kary w ramach art. 41 przep. wpraw. k. p. k., a uniewinnienia drugich, wyrok w swej całości może być zaskarżony przez wszystkich apelacją. To samo odnosi się do wypadku, gdy wyrok co do niektórych oskarżonych orzeka umorzenie postępowania (art. 3 k. p. k.). Dopuścić również należy apelację, gdy w wyroku skazującym kary nie wymierzono (np. art. 477 i 536 k. k. ros. z r. 1903 obowiązującego w b. zaborze rosyjskim i §§ 199, 233 k. k. obowiązującego w b. zaborze pruskim), chociażby orzeczenie takie zapadło odnośnie do niektórych tylko oskarżonych. Zasada niepodzielności wyroku, wynikająca z § 2 art. 41 przep. wpraw. k. p. k. prowadzi również do wniosku, że w razie, gdy co do poszczególnych czynów, jednemu oskarżonemu zarzuconych, zapadnie wyrok, ulegający zaskarżeniu w trybie apelacyjnym odnośnie do poszczególnego czynu, należy apelację dopuścić odnośnie do całego wyroku, a więc także w stosunku do orzeczenia, wymierzającego karę w granicach art. 41 przep. wpraw. k. p. k.; zachodzić to będzie zwłaszcza w wypadku uniewinnienia oskarżonego odnośnie do pewnego czynu, a skazania za inny odrębny czyn, będący przedmiotem tego samego postępowania i wyrokowania, chociażby za ten czyn wymierzono jedynie areszt do 3 dni lub grzywnę do 150 zł. lub obie te kary łącznie. Natomiast zmiana kwalifikacji czynu nie może uzasadnić prawa apelacji w wypadku, gdy sąd wyrokujący przechodząc do łagodniejszej kwalifikacji czynu zagrożonego, według nowej kwalifikacji, jedynie grzywną lub aresztem albo obiema temi karami łącznie, niezależnie od kar dodatkowych i zastępczych, wymierza areszt lub grzywnę lub obie te kary łącznie w granicach art. 41 przep. wpraw. k. p. k. (np. po odrzuceniu kwalifikacji z art. 468 k. k. z r. 1903, § 85 p. a. k. k. z r. 1852 i § 267 k. k. z r. 1871 przechodzi do kwalifikacji z art. 473 k. k. z r. 1903, § 468 k. k. z r. 1852, § 363 k. k. z r. 1871). W tym wypadku niema uwolnienia, bowiem k. p. k., podobnie jak poprzednie dzielnicowe ustawy procesowe, nie zna uwolnienia od kwalifikacji (p. e art. 366 i p. b art. 367 k. p. k.), dopuszczalność zatem apelacji oceniona być musi wedle samej treści orzeczenia skazującego.

K O M U N I K A T

w sprawie opłaty emerytalnej.

Do wiadomości władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 9 października 1929 r. L. D. I. 13903/5/29. Do Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydium Rady Ministrów oraz wszystkich Ministerstw w/m. Przy dokonywaniu kontroli przez organa Najwyższej Izby Kontroli stwierdzono, że władze (urzędy) w różnorodny sposób wymierzają opłaty emerytalne od uposażeń funkcyjnarjuszów państwowych, a mianowicie: niektóre władze (urzędy) stosują się wy-

łącznie do postanowień § 2 (ustęp 3) rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 32 poz. 320) i opłaty emerytalne wymierzają w punktach, przeliczując punkty na złote według ich wartości, inne zaś opierają się na zarządzeniach Ministerstwa Skarbu z dnia 16 grudnia 1925 r. L. 4876/DB-1 (p. VIII) i z dnia 7 lutego 1926 r. L. 2007 DB-Em (ustęp 1) i opłaty powyższe obliczają nie w punktach lecz bezpośrednio w złotych.

Okazuje się przytem, że gdy w wypadkach obliczenia opłat w punktach w grę wchodzi często ułamki w punktach, są one odrzucane względnie zaokrąglane do całości, co wpływa na wysokość wymiaru opłat.

Z uwagi na powyższe, w związku z pismem Najwyższej Izby Kontroli z dnia 21 września 1929 r. Nr. 7363/492/CR., w celu ujednostajnienia postępowania w tej sprawie, Ministerstwo Skarbu uprasza o zaniechanie przez wszystkie władze i urzędy potrącania opłat emerytalnych w punktach, a dokonywanie tego potrącania jedynie w złotych zgodnie z okólnikami Ministerstwa Skarbu z dnia 16-go grudnia 1925 r. L. 4876/DB-1 (p. VIII) i z dnia 7 lutego 1926 r. L. 2007/DB-Em. (ustęp 1). (—) *Starzyński*, Dyrektor Departamentu.

K O M U N I K A T

o puszczeniu w obieg biletów bankowych 50-złotowych.

Do wiadomości władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Bank Polski, Skarbiec Emisyjny, Warszawa, dnia 22 października 1929 r. Nr. 7230.

Zawiadomienie.

Począwszy od 21 października 1929 r. Bank Polski puszcza w obieg bilety bankowe 50-złotowe, opatrzone podpisem Prezesa Banku Polskiego, D-ra Władysława Wróblewskiego, oraz datą 1 września 1929 r.

Poza temi szczegółami nowe bilety nie różnią się niczem od znajdujących się obecnie w obiegu.

Warszawa, dnia 17 października 1929 r.